

Især synes jeg næsten, at det ærede Medlem talte saadan, at det næsten maatte vamle for en at tage saadanne Sætninger i sin Mund. Men den ærede Konseilspræsident gjorde akkurat det samme. Han spurgte: hvad ville I kaldes, og han eksaminerede ligesom tilfældig — det har jeg ikke noget imod — det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik), som sad her, idet han sagde: Hvad ere I? Ere I Folketingets Venstre? Saa sagde jo det ærede Medlem: Ja, vi ere. Men ere I da ikke det radikale Venstre? Jo, det ere vi ogsaa. Men ere I da ikke Rebeller? Jo, det ere vi ogsaa. Ja, jeg ved ikke, om man synes, at det kan kaldes parlamentarisk Forhandling fra en Ministerbænk? for jeg begriber rigtignok ikke andet, end at det tværtimod er det modsatte. For hvad er alle disse Navne? Det er alt sammen kun forskellige Udtryk og Former for en fælles, en almindelig stor Hovedtanke, nemlig den, at man skal arbejde Demokratiets Opgaver frem, baade her i dette Ting, hvor de faa deres endelige Udformning, og hvor altsaa Arbejdet sker gennem den Organisation, som nu en Gang kaldes Folketingets Venstre, og dernæst i naturlig Forstaaelse med den Befolkning, som nu netop har valgt dette Navn for sin Organisation: det radikale Venstre. Denne Benævnelse har været brugt alle Dage, saa længe vi have haft en parlamentarisk Historie. Udtrykket „radikal“ har faaet en Betydning, en Hævd i dansk Sprogbrug, som ikke trænger til nogen Forklaring. Man ved, hvad dermed menes, og man ved, hvilke Opgaver og hvilken Virksomhed der efter dansk Sprogbrug kendetegnes med Ordet „radikal“, og derfor ved man ogsaa, hvad der forstaas ved „Det radikale Venstre“. Og hvis man vil kalde os „Rebeller“, vil jeg sige, at vel er dette Navn ikke stærkt udtømmende, men i og for sig har jeg ikke noget mod det, og vi have aldrig protesteret imod dette Udtryk. Men hvis man vil sige, at der i disse forskellige Navne skulde ligge nogen Modsigelse, vil jeg hævde, at der ikke er mere Modsigelse i dem end i den ærede Konseilspræsidents Stilling som Minister. Jeg kunde f. Eks. begynde at eksaminere den ærede Minister og sige: „Hør nu, er Ekscellencen ikke Konseilspræsident?“ „Jo.“ „Er De da ikke ogsaa Krigsminister?“ „Jo, jeg er.“ „Er De ikke ogsaa Marineminister?“ „Jo, det er jeg ogsaa.“ Og man kunde da sige: „Ja, men hvad er da det for noget, kan der være nogen Mening i det?“ Men det ene er akkurat som det andet, der er

ikke Spor af Forskel, og derfor skulde jeg heller ikke have taget Spørgsmaalet op til Forhandling, hvis det ikke netop var for at karakterisere, hvor magert det er med Angrebene paa os, naar man fremfører den Slags Ting. Det er ogsaa ganske ligegyldigt, det ærede Medlem maa godt kalde os Rebeller, og kan han hitte paa noget, der bider bedre, saa maa han ogsaa det, det vil ikke gøre os noget; ude omkring i Landet blive vi ikke ringere eller mindre ansete af den Grund, om han kunde lave endnu værre Øgenavne, ikke en Smule, snarere det modsatte. Nej, det er ikke Navnene om at gøre, og det er heller ikke Formerne om at gøre.

Saa sagde det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) ogsaa, at det vil vise sig, hvordan vi ville tage fat paa Arbejdet. Vilde vi lægge Kaarden til Side og hænge Harnisket paa Væggen og trække i Arbejdskittelen? Det ærede Medlem stod lige frem og holdt Ærmerne op for os: Vær saa artig, her er Habitten! Nej, i hvert Fald vil jeg bede mig fritaget for at komme i den Uniform, som er skaaret til paa det ærede Medlems Værksted. Hvordan han vil betragte min Kampmaade og mine Vaaben, om han vil tale om Klæder eller Harnisk, om han vil sige, at Folketingets Venstre er klædt i Harnisk, eller at det trækker Arbejdskittelen paa, det har intet at sige, det hele er Mundsvejr og har kun et komisk Præg. Det, vi ville gøre, er at arbejde for vor egen Sag, og om vi skulle have Arbejdskittelen paa eller om det sker bedre ved at bære Brystharnisk, maa hver for sig afgøre, det er kun en ren Formsag. Men det Arbejde, der bliver at gøre, er et Arbejde, der ikke bliver dikteret fra nogen anden Side; deri ligger netop Betydningen af at være et selvstændigt Parti, der kæmper for sin selvstændige Opfattelse og har sine selvstændige Rammer. Vi gøre vort Arbejde, hvad enten det bliver i den ene eller den anden Dragt.

Jeg kom allerede før til at nævne, at det, der karakteriserer den nuværende Politik, er den svage Tro, dette at det ærede Reformparti i Virkeligheden har tabt Tilliden, Lysten og Modet til at løse Venstres Opgaver. Det fik jo et ret karakteristisk Udtryk hos Konseilspræsidenten, da han tog den enkelte Sag ud og sagde: Nu havde han ikke den Tro paa den som før — det var Forsvarssagen, og derfor er den kommen frem i første Linie. Deri ligger i Grunden en Karakteristik af hele Stillingen, thi det er vist,